

Да будем малко нескроман, мислим да је повод за најновији чланак Ане Радмиловић мој текст о сигурним женским кућама, објављен на једном другом месту, тачније на три... Да не бих рекламирао конкуренцију НСПМ, читаоци које занима о чему је реч, текст могу да погледају на <http://kocekoga.blogspot.com>

Онда, шта је спорно у Анином тексту ? По мом дубоком уверењу – све. На првом месту претпоставка невиности за злостављане жене. Одавно сам научио да је за мушкарца најкомфорније и најбезбедније да и не покушава да разуме „женску памет“ и логику по којој жене поступају. Жене једноставно треба прихватити онакве какве су и – волети их. Док им је то довољно... Кад то престане да их задовољава, спаковати се и отићи... Претходно, мушкарац треба да буде спреман да ће тај одлазак из везе повући и одређене последице: Приче о томе „колики му је“, о његовој неспособности да зарађује попут комшије месара, о траумама које деца преживљавају јер неспособни тата не може да им купи најновије Хајке које већ има цела школа, о његовој мајци која „све кува најбоље...“, а када се прича још мало развије, лако је могуће да несрећник постане силеција који је њу невину и незаштићену „преварио и упропастио“ па је морала да се уда за њега, иако је још тада „знала ко је и какав је“...

Одмах да кажем да је труд који неки мушкарци улажу како би се оправдали јалова работа. Жене са којима разговара су по правилу на страни „жртве“ тј. жене, док му се мушкарци подсмевају као шоњи који није умео да „смири“ жену, што се њима никад не може десити јер су они сасвим супротно од њега... Притом, жене никад не говоре где су покупиле толико искуство на основу кога су се квалификовале за стручњаке по том питању, док мушкарци, сујетни а заправо испрепадани мачо типови, лажу сами себе и моле се Богу да се то за шта зезају пријатеља, њима никад не деси.

О разлозима за злостављање ауторка каже: „Улазити у причу да ли је она њега провоцирала – једнако је глупо као причати о томе да је силована жена тражила

силовање јер је привлачна. Или се обукла провокативно.“

Ово је тема којом се баве најеминентнији светски стручњаци. Некако прећутно, општеприхваћен став који по правилу заузимају и судови када суде оптуженим за силовање је - да жена у сваком тренутку може да каже „Не“... Што је ваљда у реду, да се сложим, како се ово не би претворило у филозофирање аматера.

Одавно сам научио да је за мушкарца најкомфорније и најбезбедније да и не покушава да разуме „женску памет“ и логику по којој жене поступају. Жене једноставно треба прихватити онакве какве су и – волети их. Док им је то довољно... Кад то престане да их задовољава, спаковати се и отићи...

Али, по цену да поново будем проглашен за мизогиног шовинисту нешто ме копка: Шта су мајке које своје десетогодишње (често и млађе) кћери приводе којекаквим „креаторима“ и креатурама који им обећавају како ће од њих направити „Мис Лептирић“, нову Џоди Фостер или ексклузивни модел дечјег бутика „Вини Пу“ ?

Није ли правилан редослед : Кућа, вртић, школа, опет школа, ако може факултет, без скретања лево-десно? Ја сам човек кога је можда прегазило време, али, колико се сећам у „моје“ време девојчице увече нису уопште излазиле из куће, девојке суботом, а и тада после инспекције коју на изласку врши мама... У граду су се браћа и њихови другови тукли са непристојним момцима који су били безобразни према њиховим сестрама и другарицама... Насилништва према женама је ма шта да кажу феминисткиње било мање.

Данас се више него икад робује предрасудама; довољно је не сложити се са мејнстримом који су наметнуле особе попут ауторке и то јавно рећи па да постанете заговорник насиља над женама, и још по нешто – кога занима шта: <http://blog.b92.net/text/16997/Jedan-sramotan-tekst-ili-kako-je-zena-opet-kriva/>

А није тако. Ево, питајте било коју од моје три законите жене; Ни једна вам неће рећи да сам насилник, али ће вам све три (укључујући и актуелну) рећи да сам спреман да напустим „положај“ без борбе... За мене брак није положај нити нешто што треба чувати по сваку цену; треба се трудити док постоји обострани интерес за његово очување. Чим

Пише: Драгослав Павков
уторак, 18 јануар 2011 16:08

било коме од брачних другова повратак с посла постане сличан одласку на губилиште, то треба разје...динити без обзира на жртве. Деца која су по правилу жртве, много лакше ће функционисати ако родитељи који иако живе одвојено – сарађују, него ако се туку, ако у њихову кућу чешће од Деда Мраза долази полиција...

„Постоји да жена воли да ментално врши насиље над човеком, изазива га, прави га љубоморним, понижава у друштву или насамо, притиска му дугмад за коју зна да изазивају експлозију, онда се то завршава тешким батинама или сексом.“

Добро, постоји... Ако се заврши сексом, то је сасвим ок. Кажу, (нисам пробао) да је после туче секс најбољи. А шта ако се режисер(ка) представе прерачуна па се све заврши „тешким батинама“? Ништа, онда је мушкарац насилник. Тачка. Додуше, већ констатација да „постоје жене...“ је напредак. Ако сам му и мало допринео својим пискарањем – свака ми част.

Али, по цену да поново будем проглашен за мизогиног шовинисту нешто ме копка: Шта су мајке које своје десетогодишње (често и млађе) кћери приводе којекаквим „креаторима“ и креатурама који им обећавају како ће од њих направити „Мис Лептирић“, нову Џоди Фостер или ексклузивни модел дечјег бутика „Вини Пу“ ? Није ли правилан редослед : Кућа, вртић, школа, опет школа, ако може факултет, без скретања лево-десно?

„ И кад неко пише како Весна – једна од градитељица ових кућа – вози џип, а како је Тијанић "ђубре које није никога питало да ли сме да ради то од наших пара" – мени то писање, то питање уопште звучи депласирано. Весну стицајем околности знам и не бих писала о њеном џипу, ако бих писала о њој, него о нечем другом – важнијем и већем – где та жена коју ноћу на њен кућни или мобилни зову разне очајнице и траже помоћ, а она их слуша (шта да ради?) или даје новац чак, ако је дотле дошло.“

И Жељко Ребрача вози огроман џип првенствено јер у мањи ауто не може да стане, а на другом месту, зашто га не би возио кад је играњем кошарке зарадио довољно да га може себи приуштити? Возе их и неки певачи, али и сасвим обични људи, предузетници, адвокати, итд. у чему је разлика између њиховог и џипа Анине познанице? У томе јер су они своје статусне симболе зарадили на овај или онај начин. Нека ми Бог опрости на евентуалном огрешењу о „Весну“ и њен џип, али ја сам за њих први пут чуо када је

Пише: Драгослав Павков
уторак, 18 јануар 2011 16:08

почела прича о сигурним женским кућама. Тачније, прво сам чуо за „Весну“ а онда за цип... Лично не познајем ни једно од то двоје, али следећи неку логику закључио сам да је „Весна“ најпре почела да збрињава жене па је купила цип... Ако грешим, ја се њој и њеним фановима овим путем дубоко извињавам, али морам да будем мало малициозан па да питам: Неби ли било пристojније по Београду возити мало мање упадљив аутомобил уместо статусног симбола, а разлику у цени кола уложити у СЖК у на пример – Прешеву? Или тамо нема злостављања? Или је ипак друга ствар када се ради о нечијој личној лови...

„Том који је гладан треба дати храну, а ако још нема где да спава или се некога плаши, треба му дати склониште. Макар толико можемо да схватимо као једноставно и људски, без политике и приче ко је и какав Тијанић а каква је Весна. То је небитно.“

Треба. Пошаљи ми на ПП број Весне Станојевић да је повежем са мојом комшиницом из Сомбора која трпи злостављање државе и њених истакнутих првака... Запослена је на црно у предузећу које је у име једног војвођанског политичара купио један од бивших директора ... Ради за 15000 динара месечно, а од пролећа до зиме, када нема посла у фирми, шеф је вози код своје мајке на село да јој окопава и плеви башту, кува зимницу... Муж на ситно тргује воћем и поврћем јер овде не познаје никог важног ко би га запослио. Ових дана треба да иде у затвор на месец дана пошто не може да плати казну тржишног и богтепитај каквих још инспектора. Када оде, моја комшиница са децом ће бити врло злостављана и гладна јер од 15000 динара месечно не може живети. Па да се она и деца мало збрину... А можда им се и допадне у Београду, па напусте новопеченог робијаша због чије неспособности за сналажење сада морају да црвене.

„Чим се обогатим, купићу си једног.“

На добром си путу. Ако те не спречи нека револуција, али и тада прво страдају ципације, па -можда ти се посрећи.